

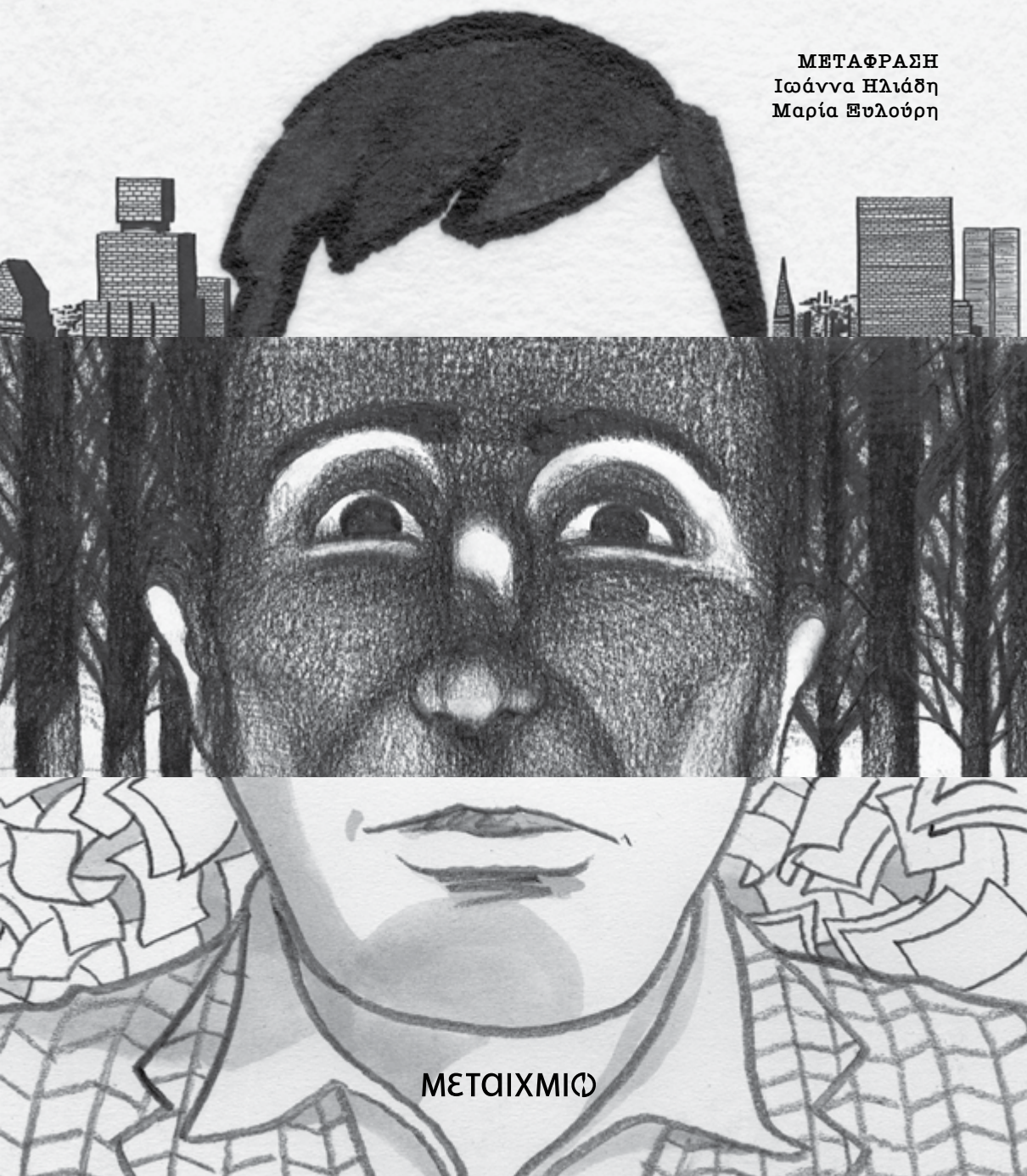
Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΤΟΥ **PAUL AUSTER**

Γυάλινη πόλη · Φαντάσματα · Το κλειδωμένο δωμάτιο

Paul Karasik · Lorenzo Mattotti · David Mazzucchelli

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Ιωάννα Ηλιάδη
Μαρία Ξυλούρη

PAUL AUSTER

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Γυάλινη πόλη
Φαντάσματα
Το κλειδωμένο δωμάτιο

Paul Karasik · Lorenzo Mattotti · David Mazzucchelli

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Ιωάννα Ηλιάδη
Μαρία Ξυλούρη

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Πρώτη έκδοση Δεκέμβριος 2025

Τίτλος πρωτοτύπου *Paul Auster's The New York Trilogy*, Pantheon Books, New York, 2025

Επιμέλεια έκδοσης – διόρθωση τυπογραφικών δοκιμίων Στέλα Ζουμπουλάκη

Προσαρμογή εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

© Paul Karasik, *Το κλειδωμένο δωμάτιο* (εικονογράφηση)

© Lorenzo Mattotti, *Φαντάσματα* (εικονογράφηση)

© Paul Karasik and Austerworks LLC για τη διασκευή στα *Φαντάσματα*
και *Το κλειδωμένο δωμάτιο*

Η Τριλογία της Νέας Υόρκης του Πολ Όστερ εκδόθηκε αρχικά ως

Γυάλινη πόλη © 1985, Austerworks LLC

Φαντάσματα © 1986, Austerworks LLC

Το κλειδωμένο δωμάτιο © 1986, Austerworks LLC

The Glass City, the graphic novel (αρχική έκδοση *Neon Lit*) © 1994, Austerworks LLC, Paul Karasik και David Mazzucchelli (Avon Books, 1994)

© 2025, Εκδόσεις **METAIXMIO** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4635-0

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84635

Κ.Ε.Π. 6480, Κ.Π. 22605

Εκδόσεις **METAIXMIO**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπίου 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία **METAIXMIO**

- Ασκληπίου 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Γυάλινη πόλη

του Paul Auster

Διασκευή των
Paul Karasik και
David Mazzucchelli

Όλα ξεκίνησαν
με ένα λάθος
νούμερο...

...ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΝΑ ΧΤΥΠΑΕΙ
ΤΡΕΙΣ ΦΟΡΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ
ΜΑΥΡΗ ΝΥΧΤΑ...

...ΚΑΙ ΤΗ ΦΩΝΗ ΣΤΗΝ ΑΛΛΗ
ΑΚΡΗ...

...ΝΑ ΖΗΤΑΕΙ ΚΑΠΟΙΟΝ ΠΟΥ
ΔΕΝ ΗΤΑΝ.

ΠΟΛΥ ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΘΑ
ΚΑΤΕΛΗΓΕ...

...ΟΤΙ ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΗΤΑΝ
ΑΛΗΘΙΝΟ...

ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΥΧΗ.
ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝ ΘΑ
ΜΠΟΡΟΥΣΕ Η ΕΚΒΑΣΗ ΝΑ
ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ Ή ΑΝ ΗΤΑΝ
ΠΡΟΔΙΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗ.

ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ
Η ΙΔΙΑ...

...ΚΑΙ ΤΟ ΑΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ
ΚΑΤΙ Ή ΟΧΙ, ΔΕΝ ΘΑ ΤΟ ΠΕΙ
Η ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΟΣΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΥΙΝ, ΗΤΑΝ
ΤΡΙΑΝΤΑΠΕΝΤΕ, ΚΑΙ ΤΟΣΟ
Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΟΣΟ ΚΑΙ Ο ΓΙΟΣ
ΤΟΥ ΗΤΑΝ ΝΕΚΡΟΙ.

ΝΕΟΤΕΡΟΣ, ΕΙΧΕ ΓΡΑΨΕΙ
ΠΟΙΗΣΗ, ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΚΑΙ
ΔΟΚΙΜΙΑ.

ΟΜΩΣ ΠΟΛΥ ΑΠΟΤΟΜΑ ΟΛΑ
ΑΥΤΑ ΤΑ ΕΙΧΕ ΠΑΡΑΤΗΣΕΙ.

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΟΥ ΕΙΧΕ
ΠΕΘΑΝΕΙ, ΚΑΙ ΔΕΝ ΗΘΕΛΕ ΝΑ
ΚΑΤΑΤΡΥΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΑΥΤΟ.

ΤΩΡΑ ΕΓΓΡΑΦΕ ΜΥΘΙΣΤΟ-
ΡΗΜΑΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΜΕ ΤΟ
ΟΝΟΜΑ ΓΟΥΛΙΑΜ ΓΟΥΛΙΣΟΝ.

Ο ΚΟΥΙΝ ΠΛΕΟΝ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ
ΓΙΑ ΚΑΝΕΝΑΝ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΙΔΙΟ.

ΣΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥ ΕΛΕΓΕ
ΟΤΙ ΕΙΧΕ ΚΛΗΡΟΝΟΜΗΣΕΙ
ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΙΣΤΕΥΜΑ
ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΖΥΓΟ ΤΟΥ.

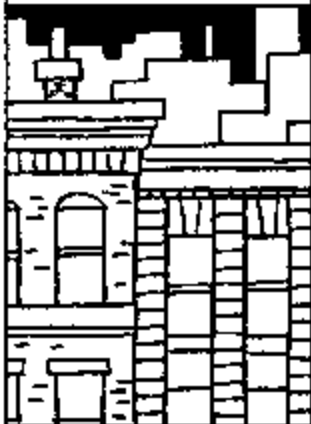
ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΟΜΩΣ ΗΤΑΝ
ΠΩΣ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΠΟΤΕ
ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΧΡΗΜΑΤΑ.

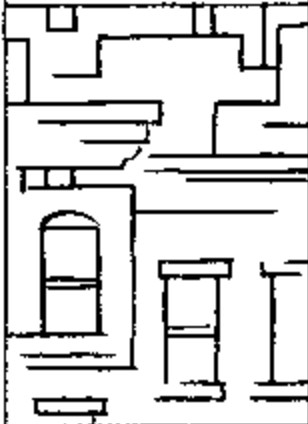
ΚΑΙ ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΗΤΑΝ
ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΠΙΑ ΦΙΛΟΥΣ.

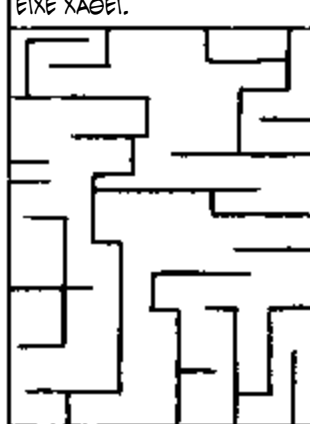
ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΟΛΑ, ΑΥΤΟ ΠΟΥ
ΑΡΕΣΕ ΣΤΟΝ ΚΟΥΙΝ ΗΤΑΝ
ΝΑ ΠΕΡΠΑΤΑ.

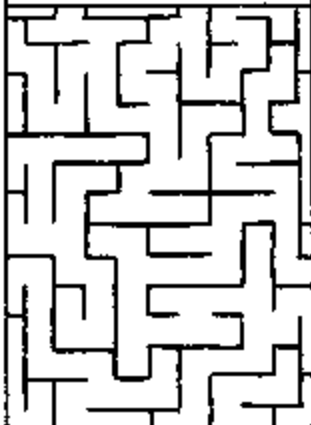
Η ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ ΗΤΑΝ ΕΝΑΣ
ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΑΠΕΙΡΩΝ
ΒΗΜΑΤΩΝ...

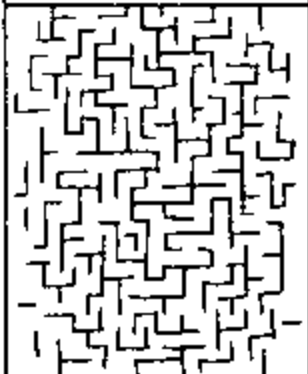
...ΚΙ ΟΣΟ ΜΑΚΡΙΑ
ΚΙ ΑΝ ΕΦΤΑΝΕ, ΤΟΥ ΕΔΙΝΕ
ΠΑΝΤΑ ΤΗΝ ΑΙΣΘΗΣΗ ΟΤΙ
ΕΙΧΕ ΧΑΘΕΙ.

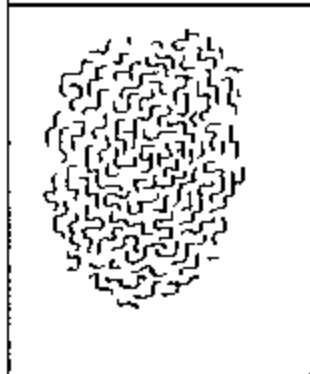
ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΕΒΓΑΙΝΕ ΓΙΑ
ΠΕΡΙΠΑΤΟ, ΕΝΙΩΘΕ ΟΤΙ ΑΦΗΝΕ
ΠΙΣΩ ΤΟΥ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ.

ΠΑΡΑΔΙΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ
ΤΟΥ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
ΚΑΤΑΝΤΩΝΤΑΣ ΕΝΑΣ
ΟΦΘΑΛΜΟΣ, ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ
ΞΕΦΥΓΕΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΚΕΨΕΙΣ.

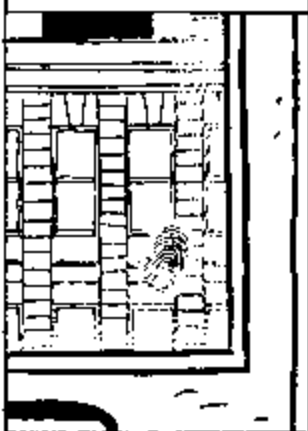
ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΠΟΙ ΕΞΙΣΩΝΟΝΤΑΝ,
ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥΣ
ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣ ΤΟΥ, ΜΠΟΡΟΥΣΕ
ΝΑ ΝΙΩΘΕΙ ΟΤΙ ΔΕΝ
ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ ΠΟΥΘΕΝΑ.

ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ Ο,ΤΙ ΖΗΤΟΥΣΕ
ΟΛΟ ΚΙ ΟΛΟ: ΝΑ ΜΗΝ ΕΙΝΑΙ
ΠΟΥΘΕΝΑ.

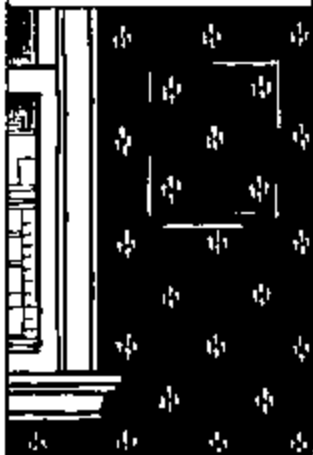
Η ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ ΗΤΑΝ ΤΟ
ΠΟΥΘΕΝΑ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΧΤΙΣΕΙ
ΟΛΟΓΥΡΑ ΤΟΥ...

...ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΚΟΠΕΥΕ
ΝΑ ΤΗΝ ΞΑΝΑΦΗΣΕΙ
ΠΟΤΕ.

ΠΗΓΑΙΝΑΝ ΠΙΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ
ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ.

ΔΕΝ ΤΟ ΠΟΛΥΣΚΕΦΤΟΤΑΝ
ΠΛΕΟΝ.

ΜΙΑ ΣΤΟ ΤΟΣΟ,
ΞΑΦΝΙΚΑ ΕΝΙΩΘΕ ΠΩΣ
ΗΤΑΝ...

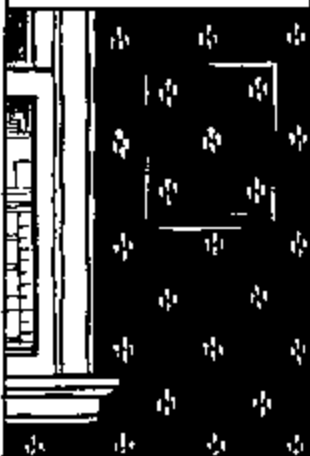
...ΝΑ ΕΧΕΙ ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ
ΤΟ ΤΡΙΧΡΟΝΟ ΑΓΟΡΑΚΙ ΤΟΥ.

ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑ
ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΣΤΟ
ΣΩΜΑ ΤΟΥ.

ΕΚΕΙΝΕΣ ΟΜΩΣ ΟΙ ΣΤΙΓΜΕΣ
ΕΡΧΟΝΤΑΝ ΤΩΡΑ ΠΙΟ ΣΠΑΝΙΑ.

ΕΙΧΕ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΝΑ ΓΡΑΦΕΙ
ΕΠΕΙΔΗ ΗΤΑΝ ΤΟ ΜΟΝΟ
ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΝΙΩΘΕ ΟΤΙ
ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΚΑΝΕΙ.

Ο ΚΟΥΙΝ ΕΙΧΕ ΑΠΟ ΚΑΙΡΟ
ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΝΑ ΣΚΕΦΤΕΤΑΙ ΤΟΝ
ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΩΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ.

ΠΟΙΟΣ
ΤΟΝ ΖΗΤΕΙ;

ΑΝ ΖΟΥΣΕ ΚΑΝ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΡΑ, ΗΤΑΝ
ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΜΑΞ
ΓΟΥΟΡΚ, ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΚΑΙ ΑΦΗΓΗΤΗ ΤΩΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΓΟΥΙΛΙΑΜ ΓΟΥΛΣΟΝ.

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΑΡΕΣΕ ΣΤΟΝ ΚΟΥΙΝ ΣΤΑ
ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΗΤΑΝ Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥΣ.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΡΟΤΑΣΗ,
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΛΕΞΗ ΧΩΡΙΣ
ΣΗΜΑΣΙΑ.

ΚΙ ΑΚΟΜΑ ΚΙ ΑΝ ΔΕΝ ΕΧΕΙ,
ΔΥΝΗΤΙΚΑ ΕΧΕΙ.

ΟΛΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΥΣΙΑ:
ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΜΕΤΑΤΟΠΙΖΕΤΑΙ, ΕΙΝΑΙ
ΠΑΝΤΟΥ...

ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΤΟ ΤΕΛΟΣ,
ΠΕΡΙΜΕΤΡΟΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ
ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΣΤΕΙ.

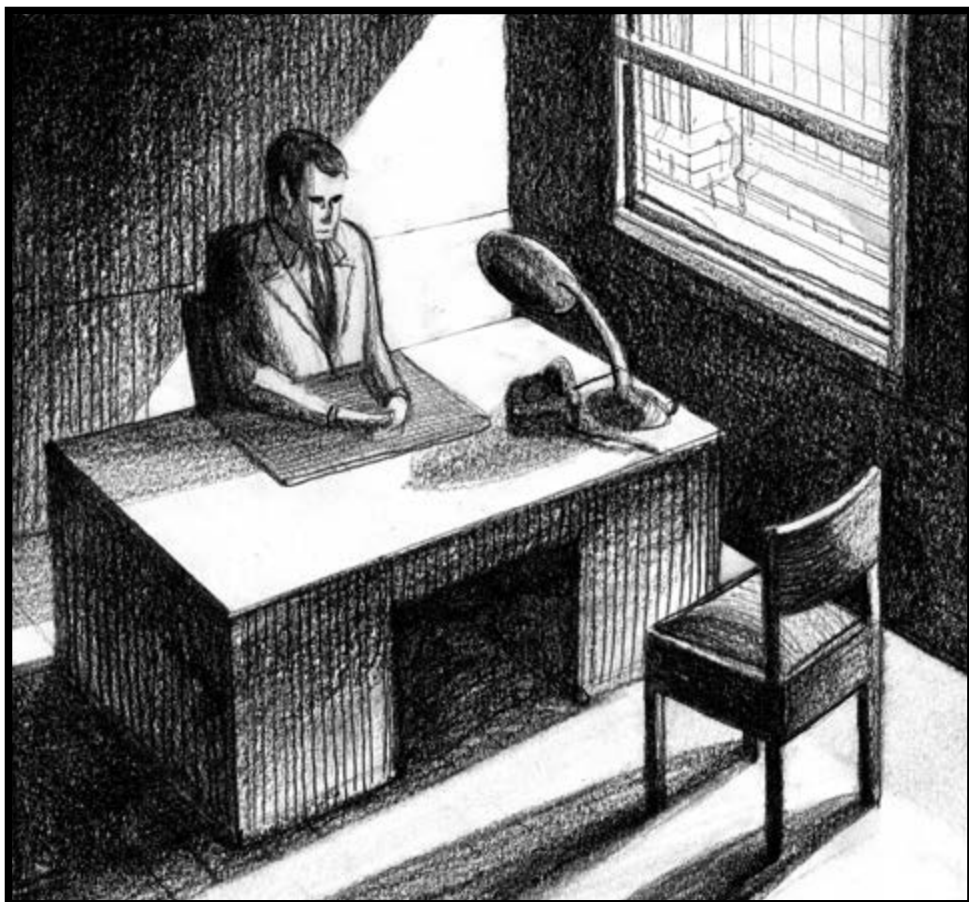
Φαντάσματα

του Paul Auster

Διασκευή των
Paul Karasik και
Lorenzo Mattotti

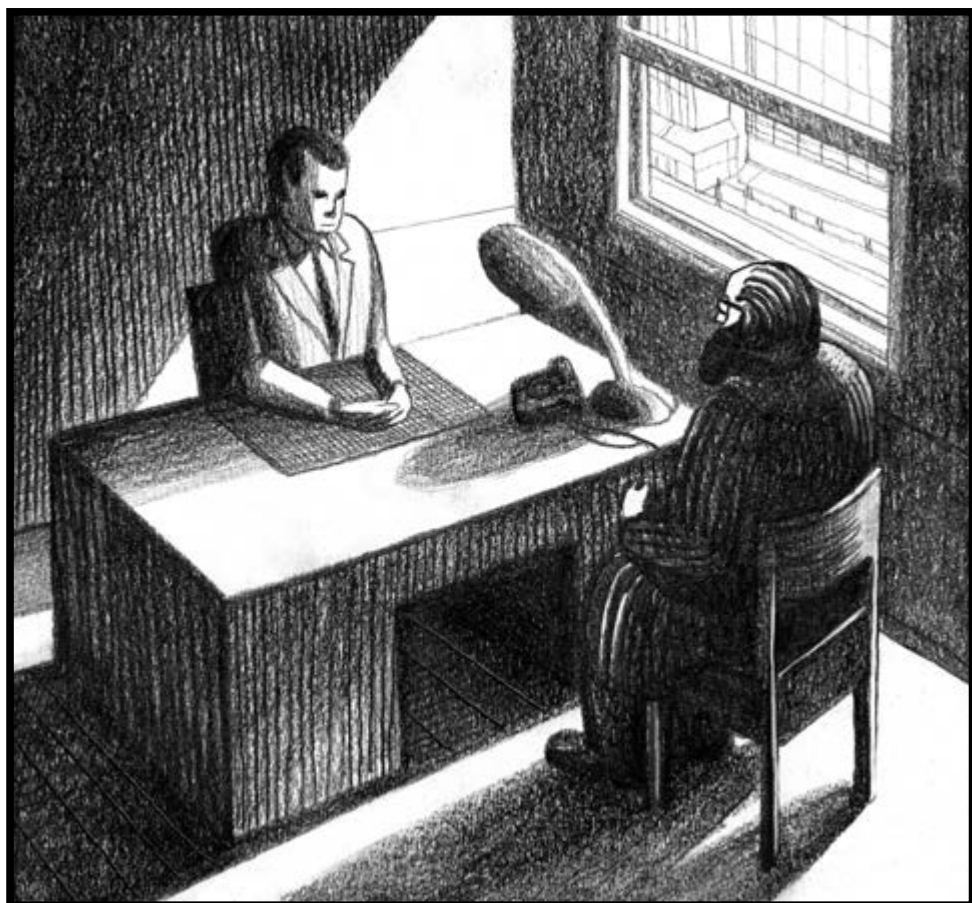

Στην αρχή
υπάρχει ο Μπλου.

Αργότερα έρχεται ο Γουάιτ, κι ύστερα ο Μπλακ, και πριν από την αρχή υπάρχει ο Μπράουν. Ο Μπράουν έβαλε τον Μπλου στη δουλειά, ο Μπράουν του έμαθε τα κόλπα, κι όταν ο Μπράουν γέρασε, ανέλαβε ο Μπλου. Έτσι αρχίζουν όλα. Ο τόπος είναι η Νέα Υόρκη, ο χρόνος είναι το παρόν, και κανένα από τα δύο δεν θα αλλάξει ποτέ. Ο Μπλου πηγαίνει στη δουλειά κάθε μέρα και κάθεσαι στο γραφείο του, περιμένοντας κάτι να συμβεί. Για πολύ καιρό δεν συμβαίνει τίποτα, κι ύστερα περνάει το κατώφλι ένας άντρας ονόματι Γουάιτ, κι έτσι αρχίζουν όλα.

Η υπόθεση φαντάζει αρκετά απλή. Ο Γουάιτ ζητάει από τον Μπλου να παρακολουθήσει έναν άντρα ονόματι Μπλακ και να τον επιτηρεί για όσο χρειαστεί. Δουλεύοντας για τον Μπράουν, ο Μπλου ανέλαβε πολλές παρακολουθήσεις, και τούτη εδώ δεν δείχνει να διαφέρει, ίσως μάλιστα να είναι πιο εύκολη από τις περισσότερες. Ο Μπλου έχει ανάγκη τη δουλειά, κι έτσι κάθεσαι να ακούσει τον Γουάιτ.

Ο Γουάιτ δεν μακριγορεύει. Θέλει μια εβδομαδιαία αναφορά, λέει, που θα αποστέλλεται στην τάδε ταχυδρομική θυρίδα, δακτυλογραφημένη εις διπλούν σε κόλλες τόσο επί τόσο. Κάθε εβδομάδα ο Μπλου θα λαμβάνει ταχυδρομικά μια επιταγή. Ύστερα ο Γουάιτ δίνει στον Μπλου τη διεύθυνση του Μπλακ, την περιγραφή του, και πάει λέγοντας. Όταν ο Μπλου ρωτάει τον Γουάιτ πόσο καιρό πιστεύει ότι θα τραβήξει η υπόθεση, ο Γουάιτ λέει ότι δεν ξέρει. Απλώς συνέχισε να στέλνει τις αναφορές, λέει, μέχρι νεοτέρας.

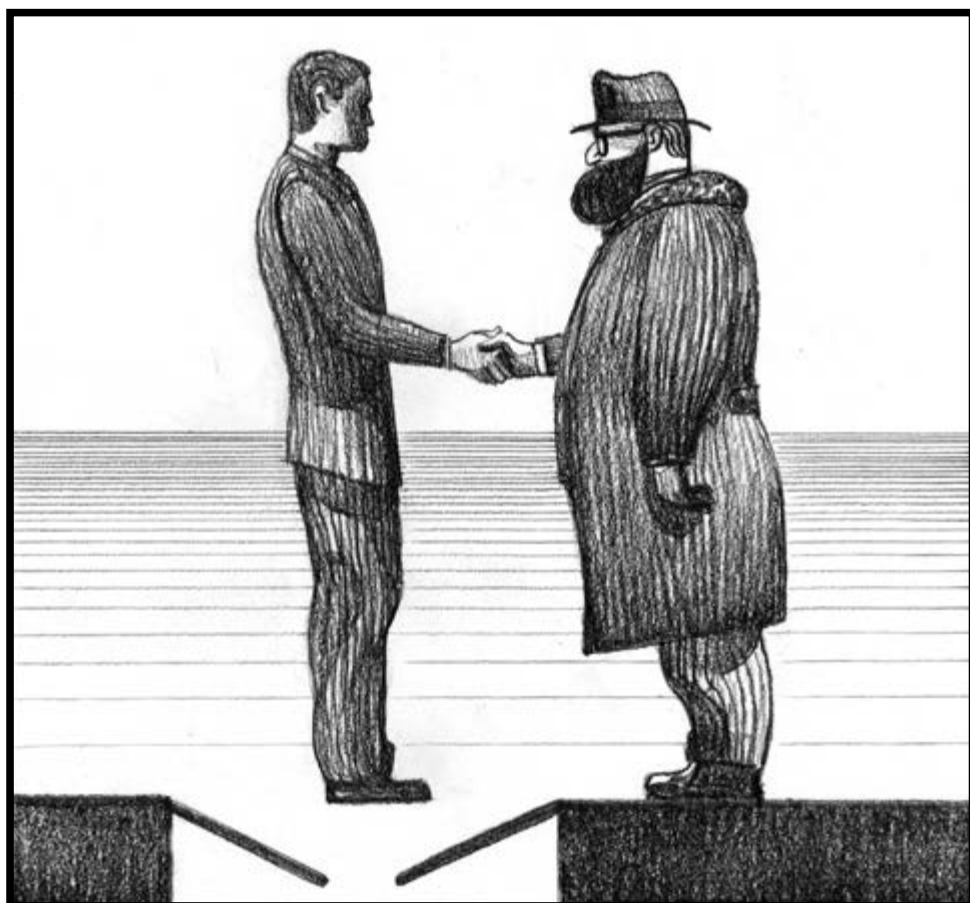
Για να είμαστε δίκαιοι, ο Μπλου τα βρίσκει ελαφρώς παράξενα όλα αυτά. Το να ισχυριστούμε όμως ότι στο σημείο αυτό έχει ενδιασμούς θα ήταν υπερβολή. Και πάλι, του είναι αδύνατον να μην παρατηρήσει κάποια πράγματα πάνω στον Γουάιτ. Τη μαύρη γενειάδα, για παράδειγμα, και τα ιδιαίτερος φουντωτά φρύδια. Κι επιπλέον, είναι και το δέρμα, που μοιάζει υπερβολικά λευκό, θαρρείς καλυμμένο με πούδρα.

Ο Μπλου δεν είναι πρωτάρης στην τέχνη της μεταμφίεσης, και δεν δυσκολεύεται να διακρίνει τούτη εδώ.

Δάσκαλός του εξάλλου ήταν ο Μπράουν, και στον καιρό του ο Μπράουν ήταν ο καλύτερος στη δουλειά. Κι έτσι ο Μπλου αρχίζει να πιστεύει ότι έχει πέσει έξω, ότι η υπόθεση δεν έχει καμία σχέση με κάποιον είδους συζυγικά προβλήματα. Δεν προχωρεί περισσότερο ωστόσο, καθώς ο Γουάιτ συνεχίζει να του μιλάει, και ο Μπλου πρέπει να συγκεντρωθεί σε αυτά που του λέει.

Είναι όλα κανονισμένα, λέει ο Γουάιτ. Υπάρχει ένα μικρό διαμέρισμα ακριβώς απέναντι από το διαμέρισμα του Μπλακ. Το έχω νοικιάσει ήδη, και μπορείς να εγκατασταθείς εκεί από σήμερα. Το ενοίκιο θα πληρώνεται ωστόσο κλείσει η υπόθεση.

Καλή ιδέα, λέει ο Μπλου, παίρνοντας το κλειδί από τον Γουάιτ. Αυτό θα περιορίσει τον ποδαρόδρομο.

Ακριβώς, αποκρίνεται ο Γουάιτ, χαϊδεύοντας τη γενειάδα του.

Κι έτσι κλείνει η συμφωνία. Ο Μπλου δέχεται να αναλάβει τη δουλειά, και δίνουν τα χέρια. Σε ένδειξη καλής πίστης μάλιστα, ο Γουάιτ δίνει προκαταβολή στον Μπλου δέκα χαρτονομίσματα των πενήντα δολαρίων.

Έτσι αρχίζουν όλα λουπόν. Με τον νεαρό Μπλου και έναν άντρα ονόματι Γουάιτ, ο οποίος προφανώς δεν είναι αυτός που φαίνεται να είναι. Δεν έχει σημασία, μονολογεί ο Μπλου όταν φεύγει ο Γουάιτ. Σίγουρα θα έχει τους λόγους του. Κι εξάλλου, δεν είναι δικό μου πρόβλημα. Το μόνο που πρέπει να με απασχολεί είναι να κάνω τη δουλειά μου.

Το κλειδωμένο
δωμάτιο

του Paul Auster

Διασκευή
Paul Karasik

Μου φαίνεται
τώρα ότι ο Φάνσοου
ήταν ανέκαθεν εκεί.

Είναι ο τόπος όπου όλα ξεκινούν για μένα, και χωρίς αυτόν καλά καλά δεν θα ήξερα ποιος είμαι. Γνωριστήκαμε όταν ακόμα δεν μιλούσαμε, μωρά που μπουσουλούσαν στο γρασίδι φορώντας πάνες, και όταν πια ήμασταν επτά είχαμε τρυπήσει τα δάχτυλά μας με καρφίτσες και γίνεται αδελφοποιτοί για μια ζωή.

Όποτε σκέφτομαι τα παιδικά μου χρόνια τώρα, βλέπω τον Φάνσοον.

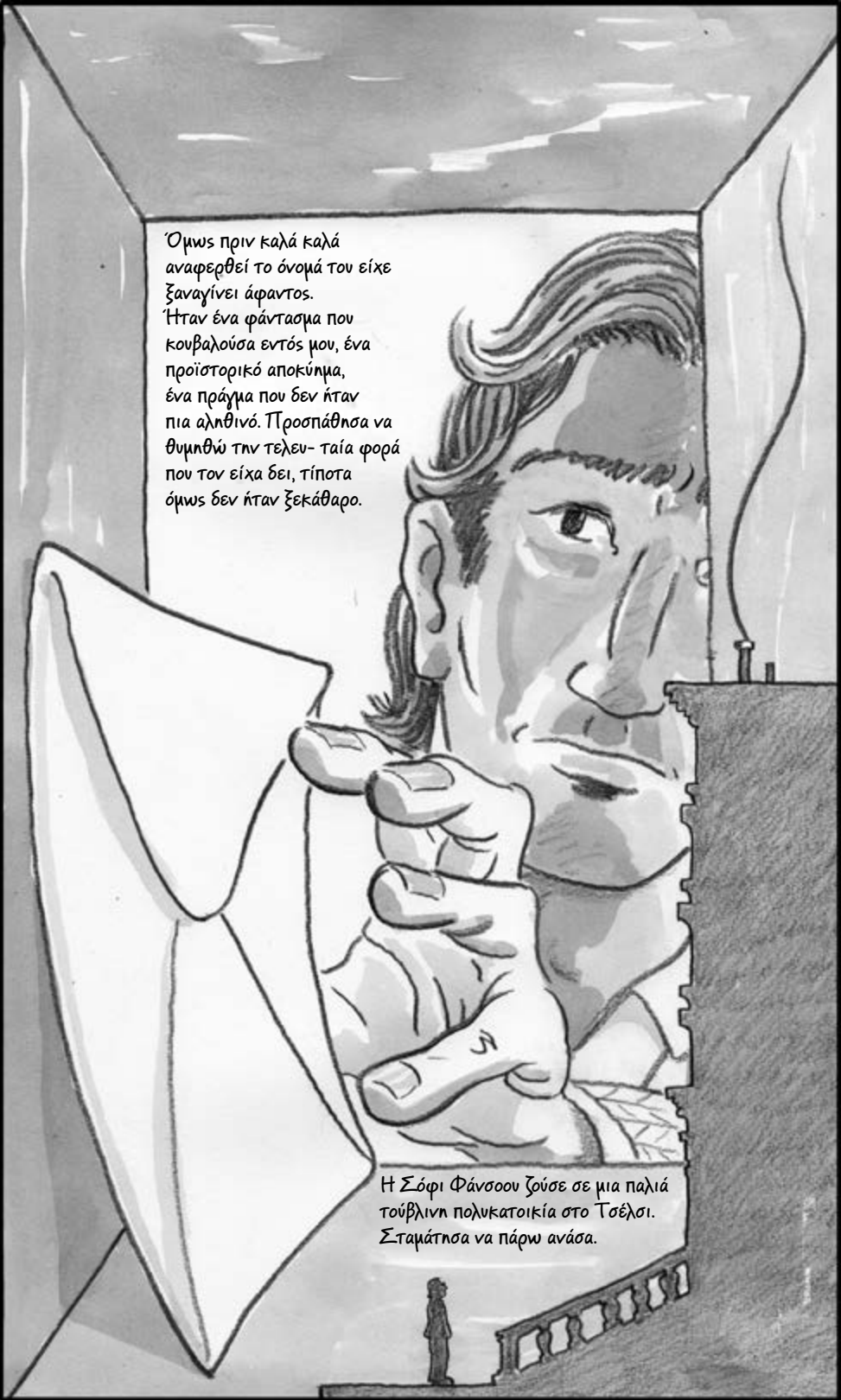
Ήταν αυτός που ήταν μαζί μου, αυτός που μοιραζόταν τις σκέψεις μου, αυτός που έβλεπα όποτε έπαιρνα τα μάτια μου από πάνω μου.

Όμως
μεγαλώσαμε, πήγαμε
σε διαφορετικά μέρη,
απομακρυνθήκαμε.
Οι ζωές μας
μας παίρνουν μαζί τους με τρόπους
που δεν ελέγχουμε, και σχεδόν τίποτα
δεν μένει μαζί μας. Πεθαίνει όταν πεθαίνουμε,
κι ο θάνατος είναι κάτι που μας συμβαίνει
καθημερινά. Αυτόν τον Νοέμβριο
συμπληρώνονται επτά χρόνια
από όταν έλαβα ένα γράμμα
από μια γυναίκα, τη Σόφι Φάνσοου.
Αποδείχθηκε ότι ήταν η γυναίκα του
Φάνσοου. Ήξερε ότι είχα μεγαλώσει μαζί
με τον άντρα της, και είχε διαβάσει
πολλά από τα άρθρα μου σε περιοδικά.
Ο Φάνσοου είχε εξαφανιστεί, έγραφε...

...και πήγαιναν πάνω από έξι μήνες από όταν τον είχε δει τελευταία φορά... Όλον αυτόν τον καιρό ούτε λέξη, ούτε το παραμικρό στοιχείο για το πού μπορεί να βρισκόταν.

Η αστυνομία δεν είχε βρει ούτε ίχνος του. Ο Φάνσοου μάλλον ήταν νεκρός και υπήρχε κάτι σημαντικό που χρειαζόταν να συζητήσει μαζί μου.

Ο Φάνσοου είχε ξαφνικά ξαναεμφανιστεί στη ζωή μου.

Όμως πριν καλά καλά
αναφερθεί το όνομά του είχε
ξαναγίνει άφαντος.
Ήταν ένα φάντασμα που
κουβαλούσα εντός μου, ένα
προϊστορικό αποκύημα,
ένα πράγμα που δεν ήταν
πια αληθινό. Προσπάθησα να
θυμηθώ την τελευ- ταία φορά
που τον είχα δει, τίποτα
όμως δεν ήταν ξεκάθαρο.

Η Σόφι Φάνσοου ζούσε σε μια παλιά
τούβλινη πολυκατοικία στο Τσέλσι.
Σταμάτησα να πάρω ανάσα.

Αυτός ήταν ο Μπεν, είπε, ο γιος του Φάνσου, κι είχε γεννηθεί μόλις μερικούς μήνες πριν. Ο Φάνσου ήταν τυχερός.

Δεν υπήρχε άντρας που θα είχε αφήσει αυτή τη γυναίκα με τη θέλησή του, και ιδιαίτερα όταν περίμενε το παιδί του. Ήξερα ότι ο Φάνσου πρέπει να ήταν νεκρός.

Μου είπε την ιστορία της εξαφάνισης του Φάνσου. Είχαν γνωριστεί πριν από τρία χρόνια, άρχισαν να συζούν, και έναν χρόνο μετά παντρεύτηκαν.

Ο Φάνσου δεν ήταν εύκολος άνθρωπος για να ζεις μαζί του, αλλά τον αγαπούσε, και τίποτα στη συμπεριφορά του δεν είχε δείξει ότι δεν την αγαπούσε.

Μια μέρα του Απρίλη της είπε ότι θα πήγαινε στο Νιου Τζέρσι να δει τη μητέρα του. Δεν γύρισε.

Ήξερε ότι ο Φάνσοου είχε μεγαλύτερη ανάγκη από χώρο από τους περισσότερους άντρες. Πέρασε μια βδομάδα, και μετά άλλη μία. Στο τέλος πήγε στην αστυνομία. Της πρότειναν να βάλει ντετέκτιβ.

Προσέλαβε έναν άντρα ονόματι Κουνί που δούλεψε με πείσμα επί πέντε ή έξι εβδομάδες... στο τέλος όμως παραιτήθηκε, δεν ήθελε να της πάρει άλλα χρήματα.

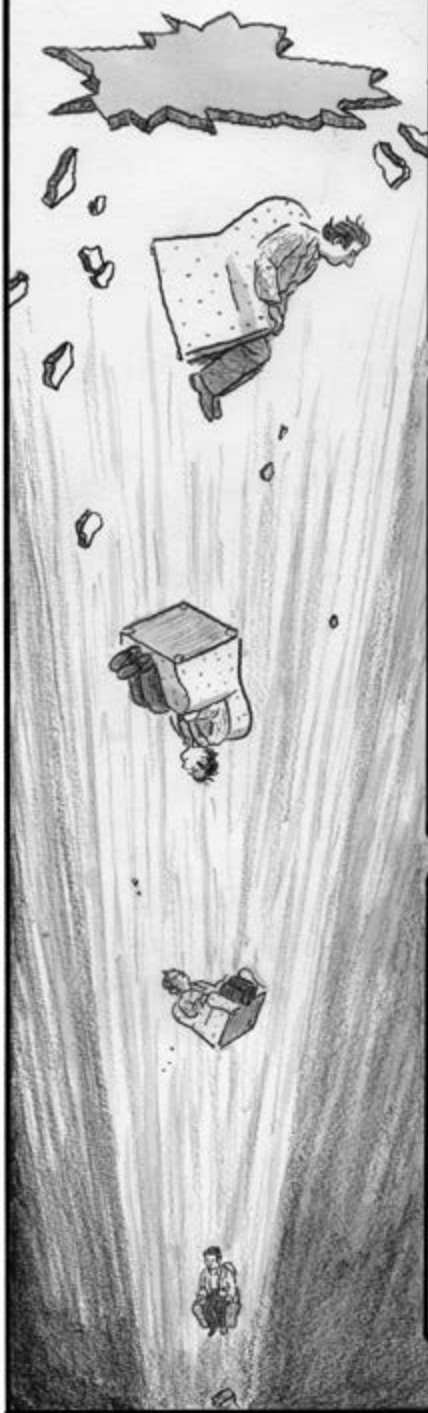
Πέρασαν κι άλλες εβδομάδες, και το αγέννητο παιδί άρχισε να κυριαρχεί στις σκέψεις της, σαν να μην είχε μέσα της άλλο χώρο για τον Φάνσοου.

Ήταν θυμωμένη με τον Φάνσοου που την είχε εγκαταλείψει, αν και δεν έφταιγε εκείνος.

Αυτή η δήλωση μου έδωσε την αίσθηση της ωμής αλήθειας. Δεν είχα ξανακούσει άνθρωπο να μιλάει για προσωπικά αισθήματα έτσι – τόσο αμείλικτα.

Καθώς τα γράφω αυτά τώρα, συνειδητοποιώ ότι ακόμα κι εκείνη την πρώτη μέρα είχα γλιστρήσει σε μια τρύπα στο χώμα, ότι έπεφτα σε έναν τόπο όπου δεν είχα ξαναπάει.

Ένα πρωί, η Σόφι ξύπνησε και κατάλαβε ότι ο Φάνσου δεν θα ξαναγυρνούσε. Ήταν μια ξαφνική, απόλυτη αλήθεια.

Έκλαιγε μια βδομάδα, θρηνώντας τον Φάνσου σαν να ήταν νεκρός. Όταν τα δάκρυα σταμάτησαν, ένιωθε αμετανόητη.

Ο Φάνσου της είχε δοθεί για κάποια χρόνια, αποφάσισε, κι αυτό ήταν όλο.

Τώρα είχε να σκεφτεί το παιδί. Τίποτε άλλο δεν είχε σημασία.

Τη ρώτησα τι είχε γίνει με τον Φάνσοου όσα χρόνια είχα να τον δω. Ήξερε ότι είχε παρατήσει τις σπουδές του και είχε καταλήξει να δουλέψει σ' ένα καράβι για λίγο.

Πριν γνωρίσει τη Σόφι, είχε κάνει κάθε λογής πράγματα – έγραφε για λογαριασμό άλλων, έκανε σερβιτόρος, μεταφορέας επίπλων –

– κάθε φορά όμως που μάζεσε αρκετά για μερικούς μήνες, υπέβαλε παραίτηση. Η Σόφι δίδασκε μουσική, και με τον μισθό της μπορούσε να συντηρήσει και τους δυο τους.

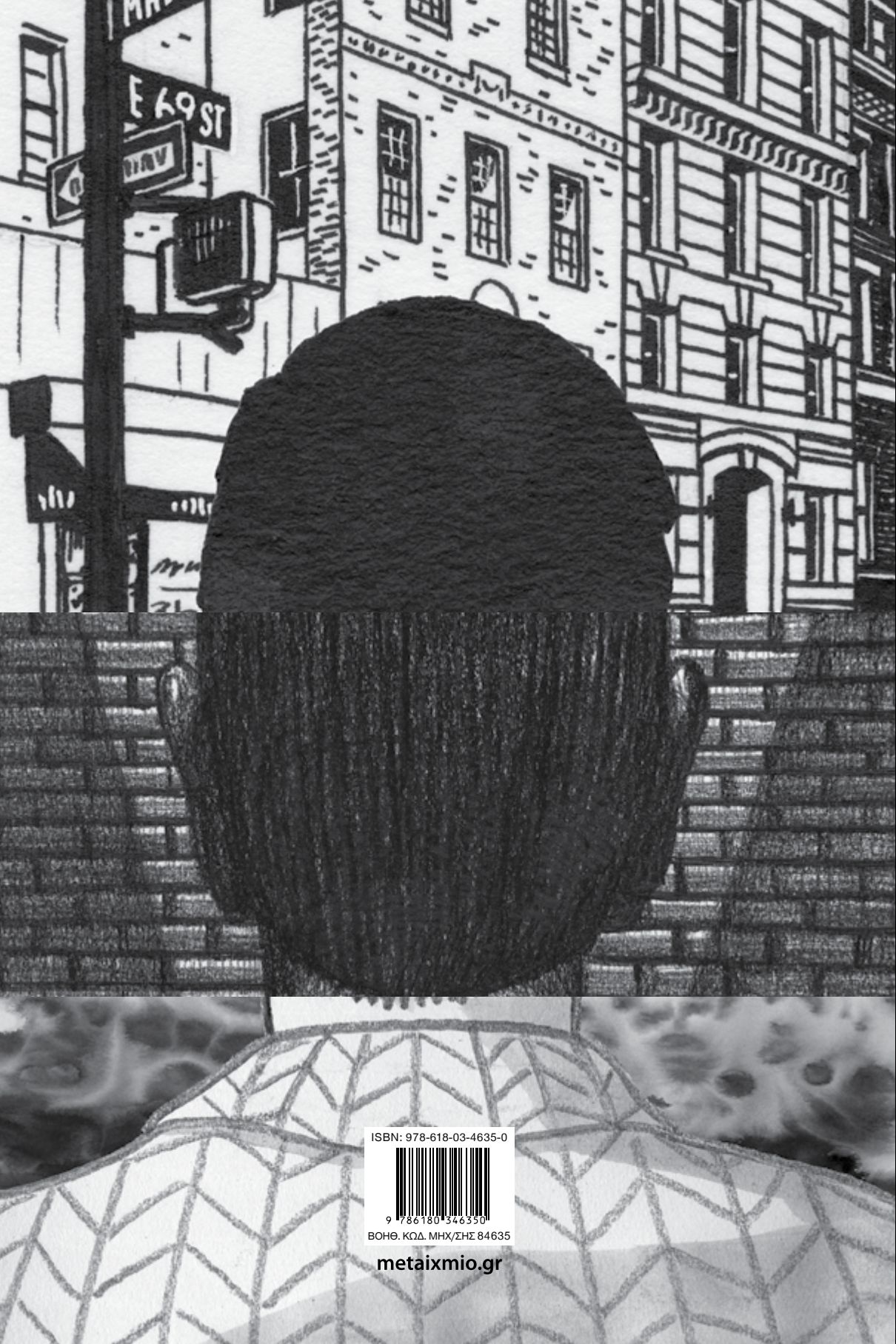

Συνέχισε το γράψιμο. Έγινε συγγραφέας, έτσι;

Η Σόφι έγνεψε.

Ποτέ του δεν είχε προσπαθήσει να εκδώσει. Πριν εξαφανιστεί όμως, ο Φάνσοου είπε ότι αν εκείνη πάθαινε τίποτα έπρεπε να του δώσει τα χειρόγραφα.

Αν δεν πίστευα ότι τα γραπτά του άξιζαν να εκδοθούν, εκείνη έπρεπε να τα καταστρέψει.

ISBN: 978-618-03-4635-0

9 786180 346350

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84635

metaixmio.gr